

omfattende offentligt støttet boligbyggeri med heraf afledede konsekvenser for statsfinanserne. Til sammenligning kan anføres, at konsekvenserne af LO's handlingsplan – beregnet på budgetdepartementets ADAM-version – er et samlet fald i boliginvesteringerne efter 5 år på knap 15 pct.

Endelig forekommer det uklart, hvilken pengepolitik LO foretrækker. Tilsyneladende vurderer LO den lempelige pengepolitik og rentefaldet som et negativt træk, der er kommet de bedrestillede til gode. Det må i denne forbindelse påpeges, at en lav rente fordelingsmæssigt er en fordel for personer med gæld og en ulempe for personer med finansielle formuer. Endvidere har rentefaldet været medvirkende til konjunkturopsvinget i 1983 og 1984 med bl.a. en stigende beskæftigelse til følge.

På mellemfristet sigt ønsker LO nulvækst i de offentlige udgifter, en stram indkomspolitik og en forkortelse af arbejdstiden.

De centrale, usikre forudsætninger for, om LO's strategi kan lykkes, er

- om lønmodtagerne i »bytte« for mere fritid vil acceptere et yderligere reallønsfald i de kommende år
- om det er muligt at undgå flaskehalsproblemer
- om det på trods af en forværring af betalingsbalancen er muligt at undgå en rentestigning
- om det er muligt at fastholde et stigende boligbyggeri i en situation med faldende realindkomster.

Kun hvis disse usikre forudsætninger holder, kan det forventes, at den skitserede forkortelse af arbejdstiden kan øge beskæftigelsen med godt 100.000 personer i 1987. I modsat fald kan en arbejdstidsnedsættelse betyde, at der udløses modreaktioner, som igen kan bringe den økonomiske udvikling ud af kontrol.